

Jaroslav Jiran - Hrůzy troj-jáství

Dnes už si vlastně ani nejsem tak moc jistý, jestli se mi tento příběh skutečně stal, ale pokud ano, tak na něj budu vždycky velice nerad vzpomínat...

Odbila čtvrtá, sláva, zase jeden pracovní den v tahu a do soboty zbývají už jen tři. Věci mám složené v kufříku už od půl, a tak vesele opouštím "pavilon hrůzy" (pro nezasvěcené ovšem důležitý státní úřad). Teď jen rychle překonat necelé dva kilometry ulic a křižovatek a budu doma. Skoro ani nevnímám medově srdečné pozdravy kolegů a pospíchám jako obvykle - mlha přede mnou, mlha za mnou...

A najednou mlha ve mně. Polekaně se rozhlédnu. Obrysy domů se rozplývají, něco mě dusí v hrdle, zvedá se mi žaludek, je mi zle, strašně zle...

Probouzím se nějakým rychlým dotykem, snad to byl kopanec, nevím. Už je mi docela dobře, jen dláždění mě studí do ledvin. Zvednu hlavu a první, co uvidím, je vzdalující se postava muže. Zaostřím zrak.

Muže, který si odnáší můj kufřík! Vyskočím na nohy.

"Hej, ty mizero! Dej ho sem, nebo tě..." přestávám nadávat, protože zakopnu o svůj kufřík! Chci se muži omluvit, ale on klidně kráčí dál, jako kdyby mě vůbec neslyšel. Snad je to tak lepší, říkám si je přece zbytečné se ztrapňovat mimo pracovní dobu. Dívám se za ním a náhle si uvědomuji, že má na hlavě můj klobouk. Chci zase vykřiknout, ale tentokrát se napřed rozhlédnu a spatřím ho ležet nedaleko na zemi. Takže zase jen náhodná podoba.

Jenže on má i stejný kabát!

Už to nevydržím a rozběhnu se za ním, své věci nechávám ležet na chodníku. Z jednoho domu vpravo v tu chvíli vyjde ramenatá starší žena a hrne se přímo proti mně, jako by byla úplně slepá! Otráveně se zastavím. Ta ženská do mě chce evidentně vrazit, aby se pak mohla do krve pohádat, takové typy už poznám jako falešnou pětku.

Ale tahle asi tvoří výjimku. Aniž se zastavila, prošla skrze mne, jako bych neexistoval. Fuj! Bylo to hrozně nepříjemné. Nebo se mi to všechno jenom zdá? Přejedu si dlaní po čele. Nepálí. I nos mám studený. No, to zase tolik neznamená, horečka může být uvnitř, taková ta nová, zákeřná - dovozová.

Rozběhnu se zase za svým dvojníkem, který už mezitím zmizel za rohem. Lehce ho však dostihnu a zjišťuji, že jsem se opět zmýlil. Vůbec to není můj dvojník.

Jsem to já!

A ani trochu si sebe sama nevšímám a jdu si klidně domů jako by se nechumelilo. Kabát mám na jedné straně trošku umazaný, asi jak jsem spadl na zem (já asi tedy taky). Je mi do breku.

"Ty, poslyš," zkouším na sebe mluvit, ale je to marné, očividně se nevidím. Ani se sebe nemohu dotknout. Když to zkusím, hmatám do divného prázdna, které není tak docela prázdné, opět s tím nepříjemným pocitem a nulovým výsledkem.

Nenapadá mě nic lepšího než jít za sebou domů. Zavřel jsem si však dveře před nosem a vzápětí zjišťuji, že jímí nedovedu procházet jako duch. Přesvědčuji se o tom pro jistotu dvakrát. Dvě boule na čele. Ta druhá pochopitelně o něco menší, jsem přece vzdělaný a inteligentní muž.

"Ahoj, lásko," slyším zevnitř Evin hlas. Pak mlaskla pusa. A druhá. Přesvědčuji sám sebe, že nemá cenu na sebe sama žárlit, zejména, když by mě mělo štvát, že objekt mého zbožňování je mi nevěrný se mnou samým. Nějak mi to ale nejde a podrážděnost se začíná měnit ve vztek.

Za chvíli jde tchyně nakupovat a já mám na okamžik příležitost vklouznout dovnitř.

Ale náhle váhám. Najednou totiž nevím, jestli o to opravdu stojím, být tam uvnitř a jen se dívat... Váhám - a je po příležitosti. Ale snad bych tam opravdu neměl rušit, ostatně, co tam budu platný? Zamyšleně kráčím za tchyní,

poprvé za celá léta prost myšlenky, že bych ji měl v zájmu společnosti i vlastním srazit se schodů. Vyděsí mě, že bych to teď vlastně ani nesvedl. Je pro mě malým zadostiučiněním, že se tchyně kácí sama, a vzápětí slyším z jejích úst takové výrazy, že mi putuje nach do tváří. A to jsem byl nedávno na vojenském cvičení!

Můj ďábelský chechot nikdo neslyší, zatímco tchyně pokulhává s rybím okem na punčoše z domovních vrat.

Mrknu do schránky - něco tam je! Sáhnu za kaslík pro drát a už dopis skoro držím, když se na schodech ozvou kroky a Eva si odemyká schránku sama a klíčem. Ani se nestačím podívat, jestli je to pro mě. Když se vrací nahoru, zavzdychám a zálibně přejeďu očima její štíhlou postavu.

Eva náhle strne, až se leknu, že mě spatřila. Vlastně, proč leknu? Ale stejně mě neviděla. Jen se krátce rozhlédne a zajede rukou pod svetr. Nejspíš se jí rozeprnula podprsenka. Znovu vzdychnu a raději se dál nedívám. A opět osamotním.

Najednou je večer, skoro tma, a já zjišťuji, že pořád bloumám ulicemi a přemýšlím. Své pitomé poloexistence začínám mít tak akorát plné zuby. Na jídlo si vzpomenu, až když je všude zavřeno. Ani jsem si neuvědomil, jak ten čas letí. Po ulicích je už vidět jen policejní hlídky a opilce. Jeden sedí na zemi vedle dávno zavřených dveří denní vinárny a hlasitě chrápe. Z kapsy saka mu čouhá láhev. Bez rozpaků ji vytáhnou. Je to sotva načatá litrovka vavříneckého. Opilec se pohne, nepřítomně na mě zamžourá, mávne s dojímavou bezmocností nikou a zabreptá:

"Tak si táhni, no, ty jedna krávo bl.škyt lbá." Pochybuji, že myslí tu litrovku, ale nechci být zvědavý.

Zamířím do parku, ale brzy je mi jasné, že se tam spát dost dobře nedá. Je tam totiž poněkud - ehm - plno. Po hodině marných pokusů usnout odcházím ještě unavenější, a navíc zbytečně vzrušený, na polorozpadlé městské hradby. Zde je situace nejméně o padesát procent lepší, jenže se mi už zase nechce spát.

Víno hřeje a nutí mě myslet na budoucnost. Je mi jasné, že se musím co nejrychleji dostat do normálního stavu. Jít do sebe. Zasměji se. Něco podobného mi několikrát marně radili v úřadu. Teď se nicméně pokouším rozebrat situaci. Čas, místo, atakdále. Svitne mi. Ano, místo, to bude možná ono. K rozdělení přece došlo u zdi vojenského výzkumného ústavu. Co tam zkoumají, pochopitelně jako obyčejný smrtelník nevím, ale určitě tam půjde o něco veledůležitějšího. Ostatně by to také bylo záhodno, za ty peníze, co se do armády soustavně investují.

Kráčím tedy na ono kritické místo a jsem velmi překvapen, když přesně tam, kde jsem si odpoledne proti své vůli zdříml, nalézám čerstvý výkop se zábradlím a výstražnou lucernou. U něho, jako nezbytná dekorace, stojí dva vojáci se psem a se samopaly. Pokušují a ospale zívají, ale přesto jsem skálopevně přesvědčen, že ti dva čačtí junáci ani na okamžik nezapomínají, že nepřítel nikdy nespí. Nahlédnu do černé hloubky. Je to sotva půldruhého metru. Dole se táhnou nějaké rezavé zčernalé trubky.

"Do hajzlu s nima, sakra!" řekne najednou jeden z vojáků a vztekle odcvrnkne vajgla do výkopu.

"Co je zas?" zeptá se otráveně druhý.

"Proč si tady netvrdnou ty debilové, co to zmršili! Aspoň by si příště dávali majzla!" řekne voják a zahledí se skrze mne kamsi do tmy.

Pes zatím mlčí.

"No jo, no, dyť víš," vzdychne druhý a vzápětí se uznale ušklibne. "Ale že to byl šrumec, Vašku, co?"

"To teda musel bejt, když nás odvolali přímo z befele..."

Okamžitě mi svítá, že nástup na denní rozkaz bývá na vojně kolem čtvrté odpoledne. Jsem doma.

"Že ten Kubec je ale vůl! Teď tady budem kvůli tý jeho lampasácký blbosti tvrdnout v tý kose až do rána," ozve se po chvíli zase Vašek a znechuceně si odplivne.

"Co?" jeho kolega už zase skoro spal vstoje.

"Slyšel jsem vod Barouše, že je to děsnej fanatik. Šílenec! Jednou to tady prej nabeton všechno vyhodí do luftu."

"Ať to vyletí třeba do...", zbytek věty jsem neslyšel, protože jsem už decentně pospíchal k vjezdu do ústavu a děkoval osudu. Jak šťastná náhoda mi pomohla objasnit kořeny mého trápení!

Brána však byla zamčená a nikde ani škvíra. Tak jsem čekal, házel z nudy kameny na ocelové pláty a jedovatě doufal, že někomu uvnitř přetrhnu spaní. Dlouho se nedělo nic, a pak vylezl nabručený, po zuby ozbrojený dozorčí. Rozhlédl se a se zamumláním: "Kerý parchanti!" zase zalezl. Byl přitom nevědomky tak hloupě šikovný, že se mi kolem něho nepodařilo proklouznout dovnitř. Projít skrze něho jsem nechtěl, bylo to opravdu příliš, příliš nepříjemné.

Klepal jsem se tedy další dvě hodiny zimou, než přijelo kryté nákladní auto, kterému musel otevřít bránu dokořán. Stál jsem na stupátku u řidiče a nechal se dovézt až před samotný vchod do vnitřního objektu. Jenže to bylo taky všechno. Všude zamčeno a já stejně nevěděl, která místnost dotyčnému Kubcovi patří. Musel jsem čekat až do rána, kdy se mimo jiné ukázalo, že popis, který jsem získal od vojáků, je plně dostačující a naprosto výstižný. Takový fanatik, šílenec a vůl se většinou opravdu nezapře už na první pohled.

Poznal jsem tedy podplukovníka Kubce okamžitě a za deset minut jsem mu už v laboratoři koukal přes rameno do deníku pokusů a na stohy zpráv a výsledků. Ale jenom koukal, protože na pochopení bych musel být expertem nejméně ze tří oborů: fyziky, grafologie a psychiatrie.

Nezbývalo než počkat, až se bude můj objekt vyjadřovat nějakým přijatelnějším způsobem. Ideální by byla lidská řeč, ale nebyl jsem si jist, jestli zrovna s tím u něho mohu počítat. Konečně zvedl telefon. Strnul jsem v napjatém očekávání.

"Kubec. Jak jste daleko?"

Sláva! Promluvil to, a dokonce česky!

"Cože? To mě nezajímá! Koukejte s tím být hotovi do tří. Ve čtyři spustím zpětnou opravnou sérii." Nato chvíli poslouchal a netrpělivě funěl, a pak se spravedlivě rozhořčil: "Zařídte si to jak chcete, ale ve tři to chci mít hotový!"

Typický myšlenkový pochod nadřizených, ale dnes mi vůbec nevadí. Nadskakují radostí. Teď aspoň přesně vím, kdy se bude konat další pokus. Jenže mě náhle nenapadá, co bych měl udělat.

Po nekonečných komplikovaných logických dohadách docházím k zdánlivě nejpříjemnějšímu řešení...

Dávno před čtvrtou už na sebe netrpělivě čekám před úřadem. Nervózně se dívám na hodinky. Hrome, vždyť to vlastně nemůžu stihnout! Do čtyř přece dělám!

Bez váhání letím dovnitř. Dveře kanceláře jsou otevřené, mám ve zvyku neustále větrat, mé hodinky leží na stole, mám ve zvyku si je v práci sundávat. Ještě že mám takové skvělé zvyky. V duchu odhaduji a posouvám velkou ručičku o deset minut dopředu.

A pak se už jenom netrpělivě pozoruji. Můj originál ze zvyku pohlíží ke konci pracovní doby (čili od oběda) každých pět deset minut na hodinky - další dobrý zvyk -, bere si kufřík, zamyká stůl, loučí se a odchází, sledován udivenými pohledy kolegů, kteří pozorují hodiny a jeho. Mají takový zvyk.

I jako zarytý ateista se zuřivě modlím, abych na chodbě nepotkal vedoucího ani ředitele, to bych si pěkně zavařil. Ale dopadlo to dobře a už se oba blížíme k výkopu, u něhož stále stojí nezbytná stráž.

No jo, ale co teď? Úplně jsem v tom zmatku zapomněl vykoumat, jak se mám zastavit! Už jsme skoro na místě. Hodinky ukazují čtyři. Může to přijít každým okamžikem.

Vojáci zvedají hlavy a podezíravě si prohlížejí příchozího. Mají zřejmě rozkaz podezírat každého. Dávám jim za pravdu. Co kdyby třeba chtěl nějaký záškodník výkop zasypat?

Ještě několik kroků. Hlava mi třesce, zmocňuje se mě panika. Co jen mám udělat?

Moje ruka automaticky zvedá volnou dlažební kostku. Nesmím se praštit moc, za chvíli bych toho tuze litoval.

Teď!

Doufám, že jsem to nepřehnal, nemám v tom žádnou praxi. Teď mě čeká nepříjemná povinnost. Vzduchnu a začnu se odevzdaně vtěsňovat do svého původního těla. Je to, jako bych procházel slabým silovým polem. Zvláštním jemným dotykem vnímám tvary svých vnitřností, na okamžik mě poleká tepající srdce, pak zase rozpínající se polštářky plic, odpuzující slizkost ledvin či úctyhodná tvrdost jater. Ještě zkontroluji, zda někde nevyčuhuji. Ne, je to v pořádku a můj originál leží zcela nehybně. No, až trochu moc nehybně, snad mu nic není.

Jsou dvě minuty po čtvrté. Vzpomenu si na první zážitek a raději zavírám oči. Náhle je mi zase zle, cosi uvnitř mě o sebe drhne, zvedá se mi žaludek, nemohu dýchat a roztřeše mě zimnice. Trvá dost dlouho, než to zase přejde. Vydechnu úlevou.

A je to.

Otvírám oči - ale nééé!

U zdi sedí opřený můj bezvládný originál a oba vojáci mu podle svých schopností a příručky poskytují první pomoc. Mohu jen doufat, že nebude mít horší následky než dlažební kostka.

V tu chvíli mi dojde, že pokus pravděpodobně ještě vůbec nezačal. Zle mi bylo nejspíš proto, že ho rychle odtáhli pryč z našeho vzájemného překrytí. To ale znamená, že pokus může...! Rychle pryč! Nesmím tu zůstat, nesmím, nebo oúúú...!

A už je mi zase strašně zle, před očima mi víří barevná kola, nedokážu se udržet na nohou, vědomí mě opouští...

Proberu se ve chvíli, kdy můj originál nakládají do sanitky a ozbrojená četa odvádí oba odzbrojené strážné.

"Věřte mi, pane nadporučíku," volá jeden z vojáků prosebně. "Ta dlažka opravdu vzlétla a udeřila toho pána do hlavy sama od sebe. Viděli jsme to na vlastní oči."

"Ovšem, ovšem, Kadeřábek, my vám věříme," říká konejšivě velící důstojník eskorty.

"Hanba!"

"Tohle že jsou vojáci?"

"Fuj! Za bílého dne přepadnout a okrást člověka!"

"Že se nestydíte! To je pěkně vychováváte!"

Výkřiky vycházejí z davu, který se srotil kolem kritického místa a jako vždy s hladovým zájmem pozoruje a nestranně hodnotí vše, co nemůže denně vidět doma v televizi. Je mi vojáků líto, ublížit jsem jim opravdu nechtěl. Slibuji si, že až se všechno urovná, dostanu je z maléru.

Jenže pak přijdu na docela jiné myšlenky. Ucítím totiž na sobě něčí pohled. Ale kdo by mě mohl vidět? Jedině snad - hrůzo!

Dva metry severovýchodně sedí na zemi mé další já a civí na mě zoufalýma očima. Je celé průsvitné jako přízrak a od hlavy až k patě zelené. Kubcovi se tedy jeho pokus nevědomky podařil. Uskutečnil tajný sen mnoha generací lampasáků - stvořil zeleného ducha! Škoda, že o svém úspěchu neví, zbláznil by se nejspíš radostí - i když, jak by se to vlastně poznalo?

Ale co já, proboha?

Už jsou to dva dny, co jsme tři. Rozhodl jsem se, že si nás pro přehled očíslovuji. Originál je Jednička, já jsem Dvojka a ten zelený Trojka. Zelená barva má nepochybně vliv i na jeho povahu, protože se s ním na ničem nedokážu dohodnout. Rozumné argumenty jakoby ze zásady ignoruje a absolutně se mnou odmítá spolupracovat. Řekl bych, že má jakési vlastní dementní plány, které mi však ani on sám nedokáže - nebo nechce - objasnit. Mám však štěstí alespoň v tom, že je vůči okolnímu světu podstatně bezmocnější než já. Nemůže se ničeho dotýkat, vším prochází a vůbec nic přitom nevnímá. Nemá tedy možnost se najíst a napít a nemůže se mnou ani mluvit, protože ho neslyším, zatímco on mě ano. Domlouvá se se mnou posunky a zkouší to i přehnanou artikulací rtů, přestože jsem mu jasně řekl, že odečítat ze rtů neumím. Řekl bych, že při tom řve jako blázen. Je nám oběma jasné, že mu hrozí smrt hladem. Člověk prý normálně vydrží až čtrnáct dní bez jídla, nějaký čas tedy ještě máme. Žízeň Špenát (líbí se mi to přece jen víc než "Trojka") z nějakých záhadných důvodů nepocituje. Mám podezření, že pije normálně, ale odmítá se o tom se mnou bavit. Je vůbec divný.

Navíc je hodinu od hodiny drzejší a rádoby samostatnější. Za půl dne mě poslechne, jen když na něho zařvu jako Tarzan. Zajímalo by mě, co si od toho slibuje. A také, z které části mé osobnosti se vyklubal. Nikdy jsem netušil, že by ve mně mohlo dřímát něco tak stupidního. Ale nejpodstatnější bohužel je, že nás budu muset ze všeho vysekat já sám. S jeho pomocí nemohu počítat ani ve snu.

To jsem ale netušil, co se stane ráno. Když jsem se probudil, byl Špenát pryč. Čekal jsem na něho celé dopoledne, ale už se neukázal.

"To ti teda pěkně děkuju, kamaráde," oslovuji pohrdavě vzduch kolem sebe, usedám apaticky na zem a umísťuji hlavu do dlaní. Tak, a teď je každá rada drahá. Zmocňuje se mě beznaděj. Zachmuřeně sahám do kapsy pro televizní program na příští týden vystřižený z novin a druhý na přespříští týden, získaný na dvoje sparty od známého z tiskárny. Trhám oba na malé kousíčky, nechávám je proklouzávat mezi prsty a dívám se, jak se snášejí smutně k zemi jako zklamané podzimní listí. Už je nebudu potřebovat.

Bez Špenáta nikdy v životě nemohu být kompletní a čert ví, jestli bez něho bude opětné trojztotožnění vůbec možné.

Z nedostatku podstatné činnosti kontroluji během dne situaci na všech frontách. Vše je docela normální. Jednička sedí v úřadu a zuřivě se snaží simulovat pracovní činnost při plnění důležitých vládních úkolů: což je podstatně větší fuška než práce samotná, nicméně to budeme muset ještě vydržet, dokud nedostaneme slibovanou definitivu - a pak nám tohle všechno může třeba... být ukradené. Podplukovník Kubec takové starosti pochopitelně nemá. V zamyšlení prokousává toho dne již třetí vyfasovaný dudlík a doma je to také pořád stejně něžné, sakra, ani žárlit nesmím!

V noci ve mně uzraje rozhodnutí provést pokus o ztotožnění i bez Špenáta. Vzdávám se veškeré naděje, žeho ještě někdy uvidím.

Jsem opět u Kubce. Můj nový plán se rozjel. Na úřední blanket, opatřený všemocným Kubcovým razítkem, píšu předvolání: "Dostavte se zítra, přesně ve čtyři hodiny, k budově Vojenského výzkumného ústavu. Účast naprosto nutná." Dopis házím osobně do schránky a dívám se, jak si ho Eva zvědavě prohlíží.

Na Kubcově psacím stole leží ráno podobný papír. Mimo jiné cituji: "Spusťte ve státním zájmu novou zpětnou opravnou sérii dnes v šestnáct hodin pět minut. Vaše příkladná iniciativa bude náležitě oceněna." A dole moje vlastnoruční podpisy tří ministrů. Kubec není vůbec podezíravý, přečte si dopis v pozoru, zasalutuje a mašinérie se rozjede.

Kolem oběda mám najednou dojem, že v dálce vidím Špenáta, ale když se tam rozběhnu, nikoho nenalézám. Příhoda mi trochu zkazí náladu a ubere na sebevědomí. Pečlivě sleduji, zda Kubec splní úkol v termínu, ale brzy poznávám, že o něho strach mít rozhodně nemusím. Organizuje všechno s elánem

nefalšovaného šílence a mává přitom mým dopisem jako popravčí sekýrou. Netrpělivě čekám a hrozně se bojím, že to zase nevyjde.

Nadešel den D, udeřila hodina H, za několik minut se rozjede vyvrcholení plánu P-2. Osoba O, čili Jednička, už netrpělivě přešlapuje před bránou ústavu, stráž S ji podezřívavě pozoruje. Výkop V dosud žádný tajný agent cizí moci nezaspal. Všechno je tedy alespoň zdánlivě v pořádku.

Akci mám promyšlenou do detailu, také jsem celou noc nedělal nic jiného. Každá výjimečná situace vyžaduje nové, náročné a originální řešení, což jsem si plně uvědomoval.

Jsou za minutu čtyři. Moje chvíle přichází.

Na ulici nikdo není, jen ti dva strážníci se psem a my-dva-jeden. Dav se shromáždí až za chvíli.

Rozmáchnu se dlažební kostkou a udeřím. Snažím se mířit kousek vedle první boule, aby mě to tak nebolelo. Slyším výkřiky. To vojáci spatřili letící kostku a prchají k bráně ve snaze zajistit si alibi dřív, než dopadne.

Dopadla přesně na první bouli. Rychle se do sebe nasoukám. Ozývá se dusot mnoha nohou. Sbíhá se dav a křičí. Ježíšikriste, jen se mnou nehýbejte!

Zoufale čekám, kdy to začne, ale pořád nic. Kolem už stojí asi třicet lidí, zatím se mě naštěstí nikdo nedotkl. Nejásal jsem dlouho.

"Je tu někdo lékař?"

"Podepřete mu hlavu, ať se mu leží pohodlněji!"

A už to tady máme! Z davu se vyvlní dva dobrovolní zachránci.

Ne! Nesahat! prosím je v duchu.

Cítím, jak se první z nich dotýká Jedničkovy paže. Vystrčím ruku a trhnu rukávem Jedničky tak, že to vypadá, jako by plácl smělce přes paži. Chlap se lekne, zaře a uskočí. Rychle zase vrátím ruku zpátky, zkontroluji se - a v tom to začne.

Už vám bylo někdy příšerně špatně a přitom strašně dobře? Ne? Zkuste chodit kolem Vojenských výzkumných ústavů!

Proberu se, když mě nakládají do sanitky. Tedy probudí mě ne ten fakt samotný, nýbrž to, že mě nechají dvakrát spadnout z nosítek, než mi hlava tvrdě zaduní o obrubu dveří sanitky. Zvedám se, spěšně je ujišťuji, že mi vůbec nic není, a seskakují. Doktor bouřlivě protestuje, má strach, abych si neublížil, ale já se nedám. Zatímco si zamačkávám bouli jako pomeranč, vysvětlují rychle důstojníkovi, který už zatýká vojáky, že ne, byl to jen záchvat slabosti, občas se mi to stane, ne, opravdu mě nikdo neuhodil. Nezdá se mu to, a co prý ta boule? Praštil jsem se před hodinou o lešení, skvostný to symbol našeho města.

Důstojník přimhouří oči a náhle se zeptá zlověstným tónem: "Tak moment, nejste to zase náhodou vy, co před několika dny..."

Jistě, jsem to já, a tehdy mě taky nikdo nepraštil. Idiotsky se mu snažím vsugerovat takovou pitomost, jako že mám na cestě domů z práce vyšlapanou cestičku mezi lešením, na kterou jsem už dlouhá léta zvyklý, a jelikož se na jednom místě lešení trochu propadlo a tudíž snížilo, zase mi chvíli potrvá, než si na tu změnu zvyknu. Chodím po té své stezce totiž prakticky bezmyšlenkovitě, jakoby se zavřenýma očima.

Nakonec všechno dopadá tak, že vojáci, samozřejmě i ti dva předešlí, jsou z toho venku, a na psychiatrii se málem dostanu já. Málem.

Dav napjatě hltá každé slovo, které někdo z nás vypustí do éteru, a dychtivě civí i ve chvíli, kdy už téměř mizím za vzdáleným rohem. Chápu ty lidi. Co kdyby se náhodou přece jen ještě něco stalo? Zajímalo by mě stopnout jim, za jak dlouho se rozejdou, ale domov láká. Eva!

Cítím se tak báječně kompletní, až je mi do zpěvu.

V tu chvíli za sebou uslyším řev. Nevím, jestli nepatří mně, tak přidám do kroku, ale přitom se letmo ohlédnu. A helemese!

Z brány ústavu vybíhá rozježený podplukovník Kubec a bije kolem sebe pěstmi. Nad hlavou mu poletuje nacpaný šanon a rytmicky do ní ze všech stran buší. Dav nadšeně zašumí.

A máš to, chlapče, ušklíbnu se. Stojím a dívám se až do chvíle, kdy se Kubcovi podaří chytit pevně šanon oběma rukama a sanitákům Kubce ještě pevněji čtyřma rukama a šup s ním do sanitky.

Říčí vzteky a brání se jako lev, ale není mu to nic platné. Ta podívaná mě hřeje u srdce. Pohladím si boule a zašeptám: "Jen si to užij! O vánocích ti pošlu do cvokárny pod stromeček dlažku. Jestlipak budeš vědět, co s ní, frajere?"